

opusdei.org

Prelaatin kirje (kesäkuu 2010)

Tämän kuukauden monet liturgiset juhlat ovat tämä kirjeen punainen lanka. Opus Dein prelaatti kirjoitti tämän kirjeen Opus Dein jäsenille.

16.6.2010

Rakkaat lapseni, varjelkoon Jeesus tyttäriäni ja poikiani!

Eukaristinen uhri, jonka viettoon Kristus kutsuu meitä päivittäin, tutustuttaa meidät pääsiäissalaisuuden syvimpään

olemukseen. Joka kerta kun vietämme pyhää messua, osallistumme siihen yliluonnolliseen ja ylitsevuotavaan rakkauteen, jota Kristus osoitti meitä kohtaan ristillään ja jota kohti hänen koko maanpäällinen elämänsä suuntautui. On kuitenkin olemassa hetkiä ja tilanteita, jolloin palvontamme, kiitoksemme ja rukouksemme, jotka osoitamme Jumalalle Kristuksen kautta niin maailman syntien puolesta kuin erilaisten tarpeidemme puolesta, saavat aivan erityisen merkityksen.

Ilomme ja kiitoksemme, joita meidän tulee muistaa tuntea joka päivä Jumalaa kohtaan tästä valtavasta lahjasta, vahvistuvat nimittäin erityisesti niiden liturgisten juhlapyhien kautta, joita on vietetty tai tullaan viettämään nyt lähiaikoina, sillä ne asettavat meidät läheiseen yhteyteen Kristuksen mysteerin eri aspektien kanssa ja

täten välittävät meille erityisiä armolahjoja.

Voimme lukea Apostolien teoista, että kirkon alkupäivinä Pyhä Henki näyttäytyi helluntaina rajuna tuulenpuuskana ja tulenlieskoina, jotka laskeutuivat itse kunkin apostolin päälle täyttäen heidät lahjoillaan ja rauhallaan, jotka Mestari itse oli heille luvannut: Minä jätän teille rauhan. Oman rauhani minä annan teille.[1] Näiden Pyhästä Hengestä ilmoittavien merkkien kautta Herramme näyttää tämän Lohduttajan vaikutuksen niissä ihmisissä, jotka avaavat sielunsa nöyrästi armolle.

Raju tuulenpuuska kuvastaa sitä taivaallista voimaa, joka pystyy ylittämään suurimmatkin esteet, mutta myös raikasta tuulta, joka hälventää ympäriltämme usein niin myrkyllisen ja tunkkaisen ilman. Tämä symboli, Benedictus XVI

selittää, saa meidät ymmärtämään, kuinka kallisarvoista puhdas ilma on niin fyysisessä maailmassa keuhkoille kuin henkisessäkin sydämelle; tämä ravitseva tuulenhenkäys, Henki, joka on rakkaus. [2] Tulenlieskat puolestaan kuvaavat sitä palavaa Rakkautta, jolla hän haluaa sytyttää kaikkien miesten ja naisten sydämet. Nuo liekit laskeutuivat yhteenkokoontuneiden opetuslasten ylle ja syttyivät palamaan heidän sydämissään antaen heille uuden apostolisen innon julistaa Jumalan tahtoa. Näin se, mitä Jeesus oli aikaisemmin sanonut kävi toteen: “Tulta minä olen tullut tuomaan maan päälle – ja kuinka toivonkaan, että se olisi jo syttynyt!” (Luuk. 12:49) Apostolit yhdessä lukuisten muiden uskovista koostuvien yhteisöjen kanssa levittivät tätä jumalallista liekkiä maailman kaukaisiin kolkkiin asti. Tällä tavoin he avasivat polun ihmiskunnalle, selvän ja kirkkaan

polun, ja työskentelivät anteliaasti Jumalan hyväksi, joka haluaa uudistaa maan kasvot tulellaan. [3]

Kiittäkäämme taivaallista Äitiämme hänen jatkuvista esirukouksistaan puolestamme, jotta tulisimme yhä herkemmiksi tuntemaan Pyhän Hengen välittämiä innoituksia, niin kuin tapahtui Neitsyt Marian ympärille kokoontuneille apostoleille alkuseurakunnan aikana. Erityisesti meidän tulee kiittää niistä lahjoista, jotka olemme saaneet hänen pyynnöistään Jumalalta toukokuun aikana, tuona kuukautena, jolloin pyrimme kunnioittamaan häntä todellisella lapsen hartaudella ja vaalimaan läheistä suhdetta Jeesuksen kanssa hänen laupeasta vaikutuksestaan.

Tämän lisäksi viime sunnuntai, Pyhän Kolminaisuuden juhla, oli jälleen uusi taivainen kutsu kohdistaa ajatuksemme ja

sydämemme sinne, missä voimme saada todellisen ilon: Isän, Pojan ja Pyhän Hengen läheisyyteen, yhden Jumalan, joka täyttää maailman, asuu sydämissämme armon kautta ja haluaa johdattaa meidät lopulliseen yhteyteensä taivaan kirkkaudessa. Kuinka rukoilimme Trisagium Angelicumia juhlaa edeltävinä päivinä? Välitimmekö hengessä enkeleiden jatkuvaa ylistystä Pyhälle Kolmiyhteiselle Jumalalle? Ja nyt, kun juhla on jo mennyt, jatkammeko ponnistuksiamme pysyä lähellä näitä kolmea jumalaista Persoonaa huomioimalla kutakin erottamatta kuitenkaan niitä?

Haluaisin jakaa kanssanne erään pienen tarinan. Rooman Pyhän Ristin kollegiossa sijaitsee Isän kappeli, jonka alttaritaulun etuosan marmoriin on kaiverrettu sanat BENEDICTA SIT SANCTA TRINITAS ATQUE INDIVISA UNITAS. Pyhä Josemaría vieraili usein tuossa

kappelissa sen ollessa vielä rakennusvaiheessa. Hänen näkönsä oli heikentynyt hänen silloisessa elämänvaiheessaan, ja vaikka tuo lause oli kaivertunut hänen sydämeensäkin, hän kysyi meiltä kutsuen meitä näin rukoilemaan: Mitä tuohon on kirjoitettu? Olkoon meidän koko elämämme yhtä jatkuvaa ylistystä Kolminaiselle Jumalalle.

Nyt olemme valmistautumassa kahteen suureen tapahtumaan, Kristuksen Pyhän Ruumiin ja Jeesuksen Pyhän Sydämen juhlaan, jotka ovat tiiviissä yhteydessä toisiinsa, ei vain ajankohtansa vuoksi, vaan myös siksi, että ne juhlistavat kahta valtaisaa Jumalan rakkaudenosoitusta ihmiskuntaa kohtaan. Rakkaus on ilmoitettu meille lihaksitulemisessa, tässä Jeesuksen Kristuksen pelastavassa matkassa maan päällä, joka sai huippunsa ristin suurimmassa

uhrissa. Ja ristillä tuo rakkaus näyttäytyi meille uuden merkin kautta: “Yksi sotilaista kuitenkin työnsi keihään hänen kylkeensä, ja haavasta vuoti heti verta ja vettä”(Joh. 19:34). Tämä Jeesuksesta vuotanut vesi ja veri kertoo meille äärimmäistä antautumista osoittavasta uhrautumisesta: “Se on täytetty” (Joh. 19:30) – kaikki on saavutettu rakkauden tähden. [4]

Kesäkuun yhdentenätoista päivänä pidettävä Pyhän Sydämen juhla päättää pappien vuoden.

Jatkakaamme kuitenkin rukoilemista pappiskutsumusten, pappien pyhittymisen ja kaikkien kristittyjen puolesta. Pyydän Herraltamme, että tämä voimallinen, yhteinen rukouksemme, jota olemme yrittäneet ylläpitää ja vahvistaa kuluneina kuukausina, ei lakkaisi ikinä kaikumasta sieluissamme; tämä myös siksi, että pappeuden ihmeellistä lahjaa vastaan

hyökkäävien ihmisten loukkaukset vaimenisivat.

Muutama päivä sitten tein pyhiinvaelluksen Torinoin rukoillakseni käärinliinan edessä, jota paraikaa pidetään esillä uskovien kunnioitettavana. Erityisen liikuttavaa on, että sen edessä voi todella ymmärtää, kuinka paljon kärsimystä Herramme joutui kokemaan edestämme. Johannes Paavali II sanoi, että “käärinliina toimii evankeliumin peilinä. Jos me mietiskelemme tämän pyhän puuvillankappaleen äärellä, voimme käsittää sen syvän yhteyden, joka vallitsee tämän käärinliinan antaman kuvan ja evankeliumin kertomuksen Jeesuksen kärsimyksestä ja kuolemasta välillä – yhteyden, jonka ansiosta jokainen vastaanottavainen ihminen tuntee liikahduhdeksen sielussaan ollessaan tämän käärinliinan äärellä.” [5]

Menin kunnoittamaan käärinliinaa
kaikkien teidän kanssanne – niin
kuin teen aina matkoillani –
pyytääkseni Herraamme
sytyttämään sydämiimme Pyhän
Hengen tulen. On totta, mitä
Benedictus XVI sanoi muutama
viikko sitten palatessaan Torinosta:
tämä pyhä kangas pystyy
ravitsemaan ja vaalimaan uskoamme
ja antamaan tuoretta innostusta
kristityn hartaudelle, koska se
kehottaa meitä astumaan Kristuksen
kasvojen eteen, ristille naulatun
ruumiin ja ylösnousseen Kristuksen
eteen, jotta mietiskelisimme
pääsiäissalaisuutta, kristillisen
sanoman syvintä olemusta. [6]

Jumalan näkeminen, Jeesuksen
Kristuksen kasvojen mietiskely,
ikuinen onni jumalaisen kunnian
näkemisen kautta: tämä on ihmisen
syvin tarve, vaikka miljoonat ihmiset
eivät tätä tavoitetta tiedostakaan
omassa elämässään. Mieleen

muistuu, kuinka innokas Isämme oli mietiskelemään Kristuksen kasvoja. Hän kertoi meille tämän halun olevan erittäin järkevää. Rakastuneet ihmiset kaipaavat toistensa näkemistä. Rakastavaiset näkevät ainoastaan rakkaimpansa. Eikö tämä ole vain luonnollista? Ihmissydän tuntee tämän tarpeen. Valehtelisin, jos väittäisin, etten olisi syvästi liikuttunut halusta katsella Kristuksen kasvoja. Vultum tuum, Domine, requiram (Ps. 26:8); Herra, kaipaen kasvojesi näkemistä. Nautin hetkistä, jolloin voin sulkea silmäni, hänellä oli tapana kertoa meille, erityisesti maanpäällisen elämänsä viimeisinä päivinä, ja miettiä tulevaa Herran päättämää hetkeä, jona pystyn näkemään hänet ei kuin kuvastimesta, kuin arvoitusta, mutta... kasvoista kasvoihin (1. Kor. 13:12). Kyllä vain, lapseni: minun sieluni janoaa Jumalaa, elävää Jumalaa. Milloin saan tulla

temppeliin, astua Jumalan kasvojen eteen? (Ps. 42:3). [7]

Vaalikaamme tätä syvää halua, Jeesuksen löytämistä tabernaakkelista – missä hän on todella läsnä – ja sielustamme, johon hän saapuu armon vaikutuksesta. Pyrkikäämme löytämään hänet myös kirkon, hänen mystisen ruumiinsa, jäsenistä, erityisesti heikompiosaisimmista: sairaista, köyhistä, uskonnollisen vakaumuksensa vuoksi vainotuista ja niistä, jotka ovat erilaisten vainojen alaisina ympäri maailmaa. Meidän ei tule olla välinpitämättömiä ketään kohtaan; meidät on kutsuttu olemaan osa Kristuksen ruumista, joka on ylösnoussut ja jatkaa edelleen vaikutustaan historiassa: eläviä ruumiinjäseniä... jokainen sopusoinnussa sen roolin, tehtävän, kanssa, jonka Herra on halunnut luottaa hoidettavaksemme, [8]

kasteen kautta, joka liittää meidät häneen.

Meidän kristillinen identiteettimme perustuu juuri tähän sakramenttiin. Meidän kutsumuksemme pyhyyteen ja apostolaattiin saa selvyytensä siitä, että tiedämme olevamme Jeesuksen Kristuksen pelastuksen välittäjiä maailmalle. Kuinka selvästi Pyhä Josemaría puhuukaan tästä! Apostoli on kristitty, joka tuntee olevansa oksastettu Kristukseen, samaistunut Kristukseen kasteen kautta. Hänelle on vahvistuksen sakramentissa annettu valmius taistella Krisuksen puolesta. Hänet on toiminnallaan kutsuttu palvelemaan Jumalaa maailmassa uskovien yleisen pappeuden tähden, mikä tekee hänet myös osalliseksi tietyllä tavalla Kristuksen pappeudesta. Tämä pappeus, vaikkakin se on hyvin erilainen sakramentaaliseen pappeuteen verrattuna, antaa hänelle valmiuden ottaa osaa kirkon

toimintaan Jumalan ylistykseksi ja auttaa muita todistuksellaan, esimerkillään, rukouksellaan ja sovitusteoillaan näiden matkalla kohti Jumalaa. [9]

Pohtikaamme hartaasti näitä mietteitä nyt, kun pappien vuosi on tulemassa päätökseensä, ja yrittäkäämme antaa niiden kasvaa sisällämme teoiksi. Muutamat ajatukset Pyhän Josemarían kirjasta Forja voivat olla hyödyksi meille: Jeesus, Hyvä Kylväjä, ottaa jokaisen meistä, lapsistaan, haavoitetun kätensä lujan otteeseen, kuin vehnänjyvän. Hän kastaa meidät vereensä. Hän puhdistaa ja pese meidät. Hän täyttää meidät ”viinillään”! Ja sitten hän levittää meidät lempeästi ympäri maailmaa, yksitellen, sillä vehnää ei kylvetä säkeittäin vaan jyvä kerrallaan. [11]

Ensiksi Herramme kastaa meidät vereensä sakramenttien kautta ja

näin puhdistaa ja pesee meidät:
johdattaa meidät pyhyyteen. Mutta
vain jos haluamme sitä, jos
annamme Pyhän Lohduttajan toimia
meissä, sillä hän on se veistäjä, joka
muotoilee meihin Jeesuksen kuvan.

Meidän täytyy etsiä yhteyttä
Herramme pyhimpään ihmisyyteen
katumuksen ja eukaristian kautta.
Meidän tulee omaksua hänen
opetuksensa, ei vain lukemalla pyhää
Raamattua ja hankkimalla ja
kehittämällä innokkaasti opillisia
tietojamme, vaan myös pitämällä yllä
vilpitöntä keskustelua hänen
kanssaan rukouksessa: anomalla,
että hänen sanansa lävistäisi
sielumme syvimmänkin sopukan ja
kyllästäisi tunteemme ja
mielihalumme totuudellaan. Ja
meidän täytyy myös tahtoa hänen
johdattavan meitä: seuraamalla
hänen jalanjälkiään, ottamalla mallia
hänen hyveistään, samaistumalla

yhä syvemmin hänen tapaansa tuntea, ymmärtää ja rakastaa.

Kun Pyhä Henki toimii meissä saaden aikaan kaiken tämän, Herramme samalla levittää meidät ympäri maailmaa, niin kuin kylväjä levittää vehnänjyviä peltoonsa voidakseen myöhemmin korjata työnsä hedelmät; me itse olemme se yhteys Jumalan ja ihmiskunnan välillä papillisen sielumme tähden. Papiksi vihityillä ihmisillä on tämän lisäksi myös sakramentaalinen pappeuden tehtävä, joka antaa heidän toimia in persona Christi Capitis niin, että Kristus, kirkon pää, voi olla suoraan läsnä liturgisissa toimituksissa.

Jumala on antanut Opus Dein jäsenille erityisen kutsumuksen yleisen kristillisyyden sisällä, mikä velvoittaa meitä palvelemaan Jumalaa siinä hengessä, joka ruumiillistui pyhässä Josemaríassa

aina vuodesta 1928 lähtien. Kasteen tähden tämä erityinen armo, kutsu Opus Deihin, saa meidät aina avustamaan Kristusta sielujen pelastamiseksi. Tämä ei tarkoita, että olisimme muita parempia: Jeesus on ainoa välittäjä Jumalan ja ihmisten välillä, [11] mutta hän tahtoo meidän auttavan häntä tuossa työssä.

Ensiksi meidän täytyy liittää itsemme syvän hurskauden kautta Kristuksen uhriin messussa. Tämän eukaristisen yhteyden kautta koko elämämme muuttuu palvonnaksi, kiitokseksi ja katumusrukoukseksi: siitä tulee merkki täydellisestä antautumisestamme Jumalalle, ja teoistamme Jeesuksen Kristuksen työkaluja maailmassa. Muuttamalla koko päivämme messuksi, kuten Isällämme oli tapana sanoa, meistä todella tulee eukaristisia sieluja: miehiä ja naisia, jotka pyrkivät jäljittelemään taivaallista Mestariaan pienintä yksityiskohtaa myöten.

Näin pystymme auttamaan kaikkia, jotta he voisivat nauttia pelastuksen hedelmää; meistä tulee Kristuksen apuvälineitä välittämällä opetusta, tuomalla kaikki armon lähteelle sakramenttien eteen ja johdattamalla heitä ikuiseen elämään vievillä poluilla, tekemällä tietysti samoin omassa jokapäiväisessä elämässämme. Pyhän Hengen johdattamina voimme kulkea Herramme jalanjäljissä ja saavuttaa Pyhän Josemarían asettaman tavoitteen: Vain jos uhraamme elämämme muiden puolesta, elämme Jeesuksen elämää ja meistä tulee samaa hänen kanssaan. [12]

Isämme taivaaseen siirtymisen vuosipäivä on taas lähestymässä. Pyytäkäämme hänen esirukouksiaan näinä viikkoina ennen kesäkuun 26. päivää, jotta voisimme hänen esimerkkiään ja opetustaan uskollisesti seuraamalla oppia sovittamaan elämämme Kristuksen

mukaiseksi, olemaan yhtä hänen kanssaan.

Ennen tuota päivää me muistelemme niitä ensimmäistä kolmea Opus Dein pappia, jotka välittivät meille tämän syvän uskollisuuden polun. He olivat aina läheisessä yhteydessä Jumalan tahtoon, minkä vuoksi he antautuivat täysin toteuttamaan Isämme pyyntöjä, jotta Opus Dei tulisi uskollisesti tehdyksi kirkossa. Ihmiset tapasivat sanoa perustajaamme viitaten heistä näin: hän vihki heidät, ja nyt hän ”tappaa” heidät työllä. Oppikaamme kaikki, niin papit kuin maallikotkin, heiltä se, ettemme ikinä sanoisi ”nyt riittää” niille vaatimuksille, jotka papillinen sielumme meille asettaa.

Pyydän, että olisitte edelleen läheisessä yhteydessä rukoustarkoituksiini. Laitan toivoni erityisesti niihin, jotka ovat sairaita – heitä ei ikinä puutu Opus Dein

piiristä – tai jotka muuten joutuvat
kestämään kärsimyksiä syystä tai
toisesta. Jos he liittävät
kärsimyksensä Kristuksen ristille
tarjoten vaikeuksiaan ja kipujaan
Jumalalle ilolla, heistä tulee
heikkouksistaan huolimatta vahvoja
pilareita, jotka kannattelevat muita.

Kaikella rakkaudellani siunaan teitä

Isänne

Javier

Roomassa 1.6.2010

[1] Joh. 14:27

[2] Benedictus XVI, helluntain
messun saarna, 31. toukokuuta 2009

[3] Benedictus XVI, helluntain
messun saarna, 23. toukokuuta 2010

[4] Pyhä Josemaría, Kristus kulkee
juuri ohi, nro. 162

- [5] Johannes Paavali II, puhe
Torinossa, 24. toukokuuta 1998
- [6] Benedictus XVI, yleinen puhe, 5.
toukokuuta 2010
- [7] Pyhä Josemaría, muistiinpanoja
mietiskelystä, 25. joulukuuta 1973
- [8] Benedictus XVI, yleinen puhe, 5.
toukokuuta 2010
- [9] Pyhä Josemaría, Kristus kulkee
juuri ohi, nro. 120
- [10] Pyhä Josemaría, Ahjo, nro. 894
- [11] vrt. 1 Tim 2:5
- [12] Pyhä Josemaría, Via Crucis,
neljästoista asema
-

fi-fi/article/prelaatin-kirje-
kesakuu-2010/ (27.3.2025)